A

AHMAD SYAHIR MOHD FAUZI lwn. PP

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
HADHARIAH SYED ISMAIL HMR
COLLIN LAWRENCE SEQUERAH HMR
AZMI ARIFFIN HMR
B [RAYUAN JENAYAH NO: C-07-103-08-2022]
4 SEPTEMBER 2023

Abstrak – *Mana-mana pihak yang ingin membuat rayuan ke Mahkamah Rayuan, untuk mana-mana kes yang berasal dari Mahkamah Majistret, hendaklah terlebih dahulu memperoleh kebenaran Mahkamah Rayuan dan rayuan tersebut hendaklah terhad pada soalan undang-undang sahaja. Ini selaras dengan kehendak peruntukan s. 50(2) Akta Mahkamah Kehakiman 1964.*

C

D ***PROSEDUR JENAYAH:*** *Rayuan – Kebenaran – Pemohon dituduh dan didapati bersalah di Mahkamah Majistret atas kesalahan memberi diri sendiri dadah – Rayuan pemohon ke Mahkamah Tinggi ditolak – Pemohon memohon kebenaran Mahkamah Rayuan untuk merayu dan merujuk soalan-soalan undang-undang – Sama ada soalan-soalan yang dibangkitkan adalah soalan undang-undang atau dapatan fakta – Akta Mahkamah Kehakiman 1964, s. 50(2)*

E

SP1, bersama-sama tiga lagi anggota polis, telah membuat ujian saringan air kencing atas pemohon. Pemohon mengambil satu botol yang disediakan dan diiringi oleh SP4 ke tandas. SP1 kemudian memasukkan empat jalur ujian ke dalam air kencing pemohon untuk tujuan pengesanan dadah. Pemohon didapati positif dadah jenis methamphetamine. Pemohon dituduh di Mahkamah Majistret kerana memberi diri sendiri dadah, satu kesalahan bawah s. 15(1) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB'). Pemohon didapati bersalah dan dijatuhkan hukuman tujuh bulan penjara dan tiga tahun pengawasan polis. Tidak berpuas hati, pemohon merayu ke Mahkamah Tinggi namun, rayuannya ditolak. Dalam permohonan ini, pemohon memohon agar diberi kebenaran oleh mahkamah, selaras dengan peruntukan bawah s. 50(2) Akta Mahkamah Kehakiman 1964, untuk merayu dan merujuk soalan-soalan undang-undang: (i) sama ada pemohon telah, terlebih dahulu, ditangkap bawah s. 15 Kanun Tatacara Jenayah sebelum spesimen air kencingnya diambil, selaras dengan peruntukan s. 31(1A) ADB; (ii) sama ada pengambilan spesimen air kencing pemohon wajar, sah dan boleh diguna pakai; dan (iii) sama ada pengambilan satu botol spesimen air kencing adalah memadai sedangkan proses saringan dan pengesahan spesimen air kencing dilakukan di dua tempat berbeza.

F

G

H

I

Diputuskan (menolak permohonan; soalan-soalan yang dibangkitkan adalah dapatan fakta dan bukan soalan undang-undang)
Oleh Azmi Ariffin HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Penentuan sama ada berlaku satu tangkapan atau tidak, sebelum atau semasa air kencing diambil, bergantung pada fakta dan keadaan satu-satu kes. Walaupun pemohon tidak disentuh atau dikurung secara fizikal, keterangan SP1 bahawa pemohon telah diarahkan menyerahkan kad kuasanya, berbaris, memberi sampel air kencingnya dan seterusnya menjalani ujian pengesahan air kencing, jelas menunjukkan pemohon berada bawah kawalan dan jagaan SP1 dan setiap arahan yang diberi oleh SP1 wajib dipatuhi tanpa gagal. Pergerakan pemohon juga dikawal selia oleh SP4 yang mengiringinya ke tandas untuk memberikan sampel air kencingnya. Setelah pemohon memasukkan air kencingnya ke dalam botol yang dibekalkan, SP4 sekali lagi mengiringi pemohon kembali ke tempat SP1 untuk melakukan ujian pengesanan dadah. Kebebasan pemohon telah disekat dan ini terjumlah sebagai satu tangkapan yang dimaksudkan oleh s. 31A(1) ADB. Pemohon berada bawah penahanan secara konstruktif sebelum spesimen air kencingnya diambil. (perenggan 20, 21 & 25)

(2) Seksyen 31A ADB telah dipenuhi oleh pihak pendakwaan. Oleh itu, anggapan bawah s. 37(k) ADB automatik terpakai; pemohon dianggap telah memasukkan dadah tersebut ke dalam tubuhnya sendiri hingga dibuktikan sebaliknya. (perenggan 28)

(3) Walaupun ujian pengesanan dilakukan di dua tempat berbeza dan hanya satu botol spesimen sahaja yang diambil, ini langsung tidak menjejaskan kes pendakwaan dan dapatan fakta yang dicapai oleh Mahkamah Majistret. (perenggan 30)

English *Headnotes*

SP1, together with three other police personnel, had conducted a urine screening test on the applicant. The applicant then took the bottle provided and was escorted to the toilet by SP4. SP1 dipped four strips into the applicant's urine for the purpose of drug detection. The applicant was found positive of the drug methamphetamine. The applicant was subsequently charged at the Magistrates' Court, for administering drugs to himself, an offence under s. 15(1) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA'). He was found guilty and was sentenced to seven months' imprisonment and was placed under a three-year police supervision. Dissatisfied, the applicant appealed to the High Court but the appeal was dismissed. In the present application, the applicant sought leave of the court, pursuant to s. 50(2) of the Courts of Judicature Act 1964, to appeal and to refer the following questions of law: (i) whether the applicant was arrested first, under s. 15 of

A the Criminal Procedure Code, before his urine specimen was collected, in consonance with the provisions under s. 31(1A) of the DDA; (ii) whether the collection of the applicant's urine specimen was justified, valid and could be used; and (iii) whether the collection of one bottle of urine specimen was sufficient considering that the screening and confirmation process of the urine
B specimen was carried out at two different places.

Held (dismissing application; questions raised were findings of facts and not questions of law)
Per Azmi Ariffin JCA delivering the judgment of the court:

C **(1)** The determination of whether there was an arrest or otherwise, before or during the collection of urine, depended on the facts and circumstances of the case. Although the applicant was not physically touched or confined, SP1's testimony, that the applicant was instructed to hand in his authority card, line up, to provide his urine sample and to undergo a urine confirmation test, clearly demonstrated that the
D applicant was under the control and care of SP1 and that the instructions issued by the latter must be complied with without fail. The applicant's movements were also supervised by SP4 who escorted him to the toilet to provide his urine sample. After the applicant had collected his urine in the bottle provided, SP4, again, escorted the applicant back to the
E place where SP1 was conducting the drug detection test. The applicant's freedom was restrained and this amounted to an arrest within the meaning of s. 31A(1) of the DDA. The applicant was placed under constructive arrest before his urine specimen was collected.

F **(2)** The prosecution had fulfilled the requirements under s. 31A of the DDA. Therefore, the presumption under s. 37(k) of the DDA automatically applied; the applicant was presumed to have administered the said drugs into himself until proven otherwise.

G **(3)** Even though the detection test was carried out at two different places and only one specimen bottle was collected, this was not, at all, detrimental to the prosecution's case and the findings of fact arrived at by the Magistrates' Court.

Kes-kes yang dirujuk:
Jayaraman Velayuthan & Ors v. PP [1982] CLJ 464; [1982] CLJ (Rep) 130 FC ***(dirujuk)***
H *Kamarul Farkaruddin Mohamed v. PP [2013] 7 CLJ 636 HC* ***(dirujuk)***
Mohamad Zaid Murad v. PP [2020] 1 LNS 1646 HC ***(dirujuk)***
Nor Azman Ghadzali v. PP [2013] 1 CLJ 938 CA ***(dirujuk)***
PP v. Mahathir Muhammad [2013] 2 CLJ 50 CA ***(dirujuk)***
PP v. Rahmat Ghazali & Another Appeal [2021] 2 CLJ 207 CA ***(dirujuk)***
PP lwn. Rosman Saprey & Satu Lagi Rayuan [2019] 4 CLJ 767 CA ***(dirujuk)***
I *PP v. Samsul Arifin Bakar [2020] 7 CLJ 503 CA* ***(dirujuk)***
PP lwn. Mohd Safwan Husain [2017] 7 CLJ 685 CA ***(dirujuk)***
Shaaban & Ors v. Chong Fook Kam & Anor [1969] 1 LNS 170 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Courts of Judicature Act 1964, s. 50(2)
Criminal Procedure Code, ss. 15(1)
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 15(1), 31A(1), 31A(1A), 37(k), 38B

Bagi pihak perayu - Fatima Zulaikha Ahmad Bashir & Aref Firdaus; M/s Faizal Rahman & Co
Bagi pihak responden - Mohd Fuad Abdul Aziz; TPR

[Nota Pengarang: Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Kuantan; Rayuan Jenayah No: CA-41S(A)-1-12-2021 (disahkan).]

Dilaporkan oleh Najib Tamby

PENGHAKIMAN

Azmi Ariffin HMR:

Mukadimah

[1] Kandungan 18 notis usul terpinda menurut perintah bertarikh 27 Februari 2023 adalah merupakan suatu permohonan yang difailkan oleh pemohon, memohon agar beliau diberikan kebenaran selaras dengan peruntukan di bawah s. 50(2) Akta Mahkamah Kehakiman 1964 untuk merayu dan merujuk persoalan undang-undang ke Mahkamah yang Mulia ini sepertimana berikut:

(i) Sama ada Pemohon telah terlebih dahulu ditangkap menurut peruntukan seksyen 15 Kanun Tatacara Jenayah sebelum spesimen air kencing Pemohon diambil selaras dengan peruntukan seksyen 31A(1A) Akta Dadah Berbahaya 1952;

(ii) Sama ada pengambilan specimen air kencing pemohon adalah tidak wajar dan tidak sah dan boleh digunapakai; dan

(iii) Sama ada dapatan oleh Majistret bahawa pengambilan satu (1) botol spesimen air kencing adalah memadai bila mana proses saringan dan pengesahan (screening and confirmation) specimen air kencing telah dilakukan di dua tempat berbeza.

[2] Pemohon diberikan kebenaran untuk memfailkan notis rayuannya di dalam tempoh 14 hari dari tarikh kebenaran merayu diberikan.

[3] Perintah dan/atau apa-apa relief selanjutnya yang dianggap patut dan sesuai oleh Mahkamah yang Mulia ini.

Fakta Kes Secara Ringkas

[4] Pada 30 Mac 2018, jam sekitar 4 petang, SP1 bersama-sama tiga anggota polis daripada Jabatan Siasatan Jenayah Narkotik IPD Kuantan, telah membuat ujian saringan air kencing ke atas pemohon di Balai Polis Jaya Gading, Kuantan Pahang.

[5] Pemohon telah mengambil satu botol air kencing yang disediakan dan beliau telah pergi ke tandas di aras 1 dengan diiringi oleh SP4. Bagi menjalankan ujian pengesanan dadah, SP1 telah memasukkan empat test strips iaitu amphetamine, methamphetamine, THC dan morphine ke dalam air kencing pemohon. Hasil ujian pengesanan adalah positif dadah jenis methamphetamine.

[6] Pendakwaan terhadap pemohon bermula di Mahkamah Majistret di Kuantan, Pahang di mana pemohon telah dituduh di atas pertuduhan seperti berikut:

> Bahawa kamu pada 30hb Mac 2018, jam lebih kurang 4.00 petang, bertempat di tandas Aras 1, Balai Polis Jaya Gading, di dalam Daerah Kuantan, di dalam Negeri Pahang Darul Makmur, telah didapati memberikan diri sendiri dadah Methamphetamine yang mana dadah tersebut adalah Dadah Berbahaya 1952 (Pindaan 1980) (Akta 234) dan oleh itu kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 15(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum dibawah Akta yang sama dan dibaca bersama seksyen 38B Akta yang sama.

[7] Pemohon telah mengaku tidak bersalah dan memohon dibicarakan terhadap pertuduhan tersebut.

[8] Saksi-saksi pihak pendakwaan yang dipanggil untuk memberikan keterangan adalah seperti berikut:

(i) SP1 – Insp Mohd Radzman bin Mohd Rodzi;

(ii) SP2 – Muhammad Nubli bin Mohd Shuhaimi;

(iii) SP3 – L/ Kpl Muhamad Faid Adam bin Mazlan;

(iv) SP4 – Sarjan Azman bin Awang;

(v) SP5 – Sarjan Ahmad Rizal bin Ramdzan;

(vi) SP6 – Insp Nor Asyifa binti Azmey.

[9] Di akhir kes pendakwaan, Mahkamah Majistret mendapati pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan suatu kes *prima facie* ke atas pemohon. Pemohon telah dipanggil untuk membela dirinya.

[10] Pemohon telah memilih untuk memberi keterangannya secara bersumpah di kandang saksi,

[11] Di akhir kes pembelaan, pemohon telah didapati bersalah dan telah dikenakan hukuman pemenjaraan selama tujuh bulan dan tiga tahun pengawasan polis dari tarikh 10 Disember 2021.

[12] Tidak berpuas hati dengan keputusan tersebut, maka pada 10 Disember 2021, pemohon telah memfailkan notis rayuan (kandungan 87) di Mahkamah Tinggi Kuantan terhadap sabitan dan hukuman tersebut.

[13] Pada 23 Ogos 2021, Mahkamah Tinggi telah mengekalkan sabitan dan hukuman terhadap pemohon.

[14] Notis usul (kandungan 18) ini difailkan bagi memohon kebenaran merayu ke Mahkamah Rayuan ini.

[15] Begitulah fakta kes secara ringkasnya.

Peruntukan Undang-undang Yang Berkaitan

(i) Seksyen 50(2) Akta Mahkamah Kehakiman 1964 memperuntukkan seperti berikut:

(i) Jurisdiction to hear and determine criminal appeals

50(2) An appeal shall lie to the Court of Appeal, with the leave of the Court of Appeal, against any decision of the High Court in the exercise of its appellate or revisionary jurisdiction in respect of any criminal matter decided by a Magistrates' Court but such appeal shall be confined to only questions of law which have arisen in the course of the appeal or revision and the determination of which by the High Court has affected the event of the appeal or revision.

(ii) Seksyen 15(1) Akta Dadah Berbahaya memperuntukkan seperti berikut:

Section 15, Self-administration

(1) Any person who:

(a) consumes, administers to himself or suffers any other person, contrary to section 14 to administer to him any dangerous drug specified in Parts III and IV of the First Schedule; or

(b) is found in any premises kept or used for any of the purposes specified in section 13 in order that any such dangerous drug may be administered to or smoked or otherwise consumed by him, shall be guilty of an offence against this Act and shall be liable on conviction to a fine not exceeding five thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding two years.

(iii) Seksyen 38B Akta Dadah Berbahaya memperuntukkan seperti berikut:

Section 38B. Powers of the Court in respect of persons found guilty under section 15

(1) Where a person is found guilty of an offence under section 15, he shall, immediately after having undergone the punishment imposed upon him in respect thereof, undergo supervision by an officer as defined under section 2 of the Drug Dependants (Treatment and Rehabilitation) Act 1983 for a period of not less than two and not more than three years as may be determined by the court.

(2) A person required to undergo supervision under subsection (1) shall be deemed to have been placed under such supervision under paragraph 6(1)(b) of the Drug Dependants (Treatment and Rehabilitation) Act 1983.

(iv) Seksyen 31A(1)(1A) Akta Dadah Berbahaya memperuntukkan seperti berikut:

Section 31A. Examination of arrested person by a medical officer

(1) When any person is arrested on a charge of committing an offence against this Act:

(a) which is of such a nature; or

(b) which is alleged to have been committed under such circumstances, as give reasonable grounds for believing that an examination of his person will afford evidence as to the commission of an offence against this Act, it shall be lawful for a medical officer acting at the request of any police officer not below the rank of Sergeant, or any other officer in charge of a police station, or any officer of customs, and for any person acting in aid of a medical officer and under his direction, to make such an examination or examinations of the person arrested as may be reasonably necessary in order to ascertain the facts which may afford such evidence, and to use or cause to be used such force as may be reasonably necessary for that purpose.

(1A) For the purpose of preservation of evidence, it shall be lawful for a police officer not below the rank of Sergeant or an officer of customs to require an arrested person to provide a specimen of his urine for the purposes of an examination under subsection (1) if it is not practicable for the medical officer or the person who is acting in aid of or on the direction of a medical officer to obtain the specimen of the urine within a reasonable period.

(v) Seksyen 15(1) Kanun Tatacara Jenayah memperuntukkan seperti berikut:

Arrest, how made

15(1) In making an arrest the police officer or other person making the same shall actually touch or confine the body of the person to be arrested unless there is a submission to the custody by word or action.

Prinsip Undang-undang Berkaitan Kebenaran Untuk Merayu

[16] Undang-undang adalah mantap bahawa bagi kes yang berasal dari Mahkamah Majistret, mana-mana pihak yang ingin membuat rayuan kepada Mahkamah Rayuan perlu terlebih dahulu memperolehi kebenaran mahkamah tersebut. Rayuan hanyalah terhad kepada persoalan undang-undang sahaja. Ini adalah selaras dengan kehendak peruntukan s. 50(2) Akta Mahkamah Kehakiman 1964.

[17] Prinsip undang-undang ini telah dijelaskan di dalam kes *PP v. Rahmat Ghazali & Another Appeal* [2021] 2 CLJ 207; [2020] MLJU 1954 di mana Mahkamah Rayuan menyatakan seperti berikut:

[9] Section 50 gives jurisdiction to the Court of Appeal to hear appeals from criminal matters decided in the High Court and it includes appeals from Sessions Court and Magistrates Courts. However, section 50(2) provides a limitation to the manner that appeals emanates from Magistrates Court are brought to the Court of Appeal. It must be noted that section 50(2) provides generally and without qualification that "an appeal shall lie to the Court of Appeal, with leave of the Court of Appeal". It also enacts that "such appeal" shall only be confined to question of law.

[18] Di dalam kes *Nor Azman Ghadzali v. PP* [2013] 1 CLJ 938; [2013] 1 MLJ 486, Mahkamah Rayuan menyatakan seperti berikut:

[12] From the express wording of s. 50 and in particular to sub-s. (2) thereof, for the Court of Appeal to be conferred jurisdiction two pre-conditions must be fulfilled by the applicant, namely:

(a) a leave application must be filed within 14 days from the date of the High Court decision; and

(b) it must be shown in the leave application the question of law which arose in the course of the appeal and the determination of which by the High Court has affected the event of the appeal:

[13] The pre-requisites aforesaid was lucidly explained by Lamin Mohd Yunus PCA in *Public Prosecutor v. Pasupathy s/o Kanagasaby* [2001] 2 MLJ 143; [2001] 2 CLJ 753 where he said:

When an accused person desires to appeal, the full force of sub-s. (2) comes into play. He has to apply for 'leave' and that his appeal must be confined to only questions of law which have arisen in the course of the appeal or revision and the determination of which by the High Court has affected the event of the appeal or revision.

[17] The crucial element of 'question of law' must in our view relates to questions involving the interpretation of relevant and applicable legal principles. It is totally different from questions of facts which require references to facts and evidence and the inferences drawn from the facts. In essence questions of law are questions involving legal principles of wide applicability in diverse situations and not confined to any particular facts.

[19] Di dalam kes *PP v. Mahathir Muhammad* [2013] 2 CLJ 50; [2013] 1 MLJ 50 di mana Mahkamah Rayuan melalui Mohd Hishamudin HMR (menyampaikan penghakiman mahkamah) menyatakan seperti berikut:

[20] The rationale for limiting the appeal to question of law only is not difficult to appreciate. The cases that emanate from the magistrate's courts are relatively less serious in nature as compared to cases dealt with by the session courts, and in most cases they involve only finding of facts. Hence, there is very minimal risk of real injustice if further appeals to the Court of Appeal should only be confined to questions of law.

Sama ada Wujud Persoalan Undang-undang

Persoalan Pertama

Sama ada Pemohon Telah Terlebih Dahulu Ditangkap Menurut Peruntukan s. 15 Kanun Tatacara Jenayah Sebelum Specimen Air Kencing Pemohon Diambil Selaras Dengan Peruntukan s. 31A(1A) Akta Dadah Berbahaya 1952

[20] Pemohon menghujahkan bahawa beliau tidak ditangkap semasa air kencingnya diambil. Ini bersandarkan kepada keterangan SP1 yang mengakui bahawa tangkapan terhadap pemohon hanya dibuat selepas keputusan ujian awal sampel air kencing pemohon diperolehi.

[21] Dengan hormatnya, penghujahan yang dimajukan ini tidak bermerit. Penentuan sama ada berlaku satu tangkapan atau tidak sebelum atau semasa air kencing pemohon diambil adalah bergantung kepada fakta dan keadaan sesuatu kes. Isu berkaitan perkara ini telah dikupas oleh Mahkamah Rayuan di dalam kes *PP lwn. Mohd Safwan Husain* [2017] 7 CLJ 685 di mana Mahkamah Rayuan menyatakan seperti berikut:

> (1) In all the related legislation, whether the Criminal Procedure Code ("CPC") or DDA, what needs to be determined is whether there was an arrest or not. The determination of the issue depends on the facts and circumstances of each case. In order to determine that a person has been arrested under s. 31A of the DDA, the concept of constructive arrest is applicable.
>
> (2) The word arrest and the determination of when an arrest occurred, be it for the purpose of s. 37A or s. 31A of the DDA, ought to be the same and depends on the facts and circumstances of each case. Section 31A does not provide the power to arrest to a police officer. The power is provided under s. 31 of the DDA which allows power to arrest if there was reasonable belief that an offence under the DDA has been committed or will be committed. This justified the presentation of the information received by the police as evidence for determination of the issue on arrest.
>
> (3) When the respondent's urine sample was taken for the purpose of preservation and examination under s. 31A(1) of the DDA, the respondent had been arrested and was an arrested person within the meaning of the provision. The arrest had been made based on the information pertaining to an offence under the DDA committed by the respondent, and the arrest was not merely to make inquires from the respondent. Although the respondent was said to be cooperated, and was a support police officer, his freedom was curtailed and was forced to do as ordered by SP2.

[22] Menyentuh berkaitan isu tangkapan ini lagi, Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Jayaraman Velayuthan & Ors v. PP* [1982] CLJ 464; [1982] CLJ (Rep) 130; [1982] 2 MLJ 306, Suffian LP (beliau pada ketika itu) menyatakan seperti berikut:

Section 15 of the Criminal Procedure Code provides: A

(i) In making an arrest the police officer ... making the arrest shall actually touch or confine the body of the person to be arrested unless there be a submission to the custody by word or action.

(ii) If such person forcibly resist the endeavour to arrest him or attempt to evade the arrest such officer ... may use all means necessary to effect the arrest. B

[23] In *Shaaban & Ors v. Chong Fook Kam & Anor* [1969] 1 LNS 170; [1969] 2 MLJ 219, Lord Devlin delivering the advice of the Privy Council said that a policeman does not make an arrest when he stops an individual to make enquiries. He said at p. 220: C

> An arrest occurs when a police officer states in terms that he is arresting or when he uses force to restrain the individual concerned. It occurs also when by words or conduct he makes it clear that he will, if necessary, use force to prevent the individual from going when he may want to go. It does not occur when he stops an individual to make enquiries. D

[24] Here, there had been previous complaints that idols had been destroyed in Hindu temples in the area. The police had alerted this particular temple and advised that it should be guarded, when the corporal and later other officers arrived at the temple as a result of the report by the two Indians. They had arrived to investigate an attack on the temple, of which the applicants might be material witnesses, and in the circumstances, it was a matter for the ASP, not the corporal, to decide whether or not the applicants should be arrested, as a corporal has no power to investigate a seizable offence but must await direction from his superiors (s. 109(1) of the Code). The corporal did not in terms state that he was arresting the applicants or using force to restrain them, nor did he make clear by words or conduct that he would, if necessary, use force to prevent the applicants from going where they might have wanted to go. E F

In our judgment, the answer to this question depends on the facts of each individual case, but on the facts herein, it cannot be said that the applicants had been arrested by the corporal when he told them to wait and not leave the temple, for he had merely stopped them to make enquiries into the attack on the temple. G

[23] Di dalam kes *Kamarul Farkaruddin Mohamed lwn. PP* [2013] 7 CLJ 636, Kamardin Hashim J (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti berikut: H

[9] Pertamanya, sekiranya dilihat keadaan fakta dalam kes terhadap perayu, beliau bersama lima rakan sekerja telah diarahkan oleh pegawai atasan untuk memberikan sampel air kencing mereka untuk ujian saringan. Kejadian tersebut berlaku di bilik taklimat Kem Komandan Pulapol, satu kawasan terhad dan terlindung. Semasa kejadian, seorang anggota polis sentiasa mengawal (escort) perayu untuk memberikan sampel air kencingnya. Bolehkah perayu dan lima rakan beliau I

A mengingkari perintah pegawai atasan dan beredar dari tempat tersebut? Pastinya perayu tidak akan bebas untuk meninggalkan bilik taklimat tersebut dan mengingkari perintah sah pegawai atasan beliau. Dalam keadaan pergerakan perayu adalah terhad, maka mahkamah ini berpandangan bahawa perayu sebenarnya secara konstruktif perayu adalah seorang yang dalam keadaan telah ditangkap walaupun tidak
B secara fizikalnya ditangkap dan digari. Keduanya, mahkamah ini percaya bahawa prinsip undang-undang mantap menyatakan bahawa sesuatu mahkamah mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan seseorang dan mengambil cognisance sesuatu kesalahan yang berlaku tanpa menghiraukan bagaimana orang itu telah berada di bawah bidang kuasa mahkamah itu. Lagi pun, s. 31A(1A) ADB adalah merupakan satu
C peruntukan berkaitan dengan prosedur atau satu empowering provision berbanding dengan peruntukan s. 15(1)(a) yang merupakan peruntukan berbentuk substantif. Adalah dapatan mahkamah ini bahawa kegagalan mematuhi s. 31A(1A) ADB tidak langsung memudaratkan kes pihak pendakwaan terhadap perayu dalam kes ini. (Lihat *Kuruma v. R* [1955] AC
D 197 dan *Saminathan v. PP* [1936] 1 LNS 65; [1937] MLJ 39).

[10] Mahkamah ini juga berpandangan bahawa tafsiran yang dibuat oleh peguambela mengenai peruntukan s. 31A(1A) ADB membawa maksud bahawa perayu hendaklah terlebih dahulu ditangkap adalah satu tafsiran secara sempit. Sekiranya niat Parlimen menghendaki tafsiran seperti dihujahkan oleh peguambela terpelajar, tentunya peruntukan di bawah
E seksyen-kecil tersebut akan menyatakan dengan terang bahawa orang itu hendaklah ditangkap terlebih dahulu sebelum contoh air kencingnya boleh diperolehi untuk pemeriksaan. Pada pandangan mahkamah ini peruntukan tersebut hendaklah diberi tafsiran yang lebih meluas dengan membawa maksud orang yang ditangkap meliputi orang yang ditangkap
F selepas ujian saringan mendapati air kencing orang itu positif mengandungi dadah berbahaya sepertimana yang berlaku terhadap perayu dalam kes ini. Apa yang jelas ialah bahawa perayu telah ditangkap sebelum air kencingnya diperiksa dan disahkan (confirmed) secara konklusif oleh pegawai sains sebagai mengandungi dadah berbahaya.

G **[24]** Di dalam kes *Mohamad Zaid Murad v. PP* [2020] 1 LNS 1646, Mahkamah Tinggi memutuskan seperti berikut:

[20] A reading of section 31A of the DDA would clearly indicate that a person is required to be under arrest at the point of time the urine sample was taken. The question before this court therefore is whether the appellant was under arrest at the point of time when his urine sample was
H obtained.

[21] It is the contended by the appellant that he was not under arrest at when his urine sample was obtained. This is a violation of the provision of section 31A of DDA.

I [22] The facts reveal that at the time the appellant gave his urine sample, he was in the custody of the police. The evidence of SP1 and SP2 demonstrate that the appellant was in the custody of both SP1 and SP2

for the purposes of urine screening. In this sense, the appellant was constantly under the supervision of SP1 and SP2. The appellant was required to give his urine sample. In the event that the appellant was not in the custody of the police, could the appellant refuse to give his urine sample? It is the view of this court that the appellant could not refuse to provide his urine sample. The appellant was compelled to provide the specimen of his urine.

[23] The facts further reveal that the appellant could not easily walk out of the police station. The appellant, in the view of this court, was not free to come and go as he pleased. At all times when the appellant was at the police station, he was under the custody of SP1 and/or SP2.

[26] The appellant in this appeal, was required to provide a specimen of his urine. While it was argued that the appellant was not under arrest at the time the urine specimen was provided, this court finds that the appellant could not refuse to provide the urine specimen as instructed by the police. Moreover, the appellant was not free to leave the premises at any time. Taking into consideration the facts of this appeal, it is the view of this court therefore, that the appellant was indeed under constructive arrest at the time he was required to provide his urine specimen. This ground of appeal by the appellant, in the view of this court therefore does not have merit.

[25] Berdasarkan kepada nas undang-undang di atas, pada hemat kami meskipun pemohon di dalam rayuan ini tidak secara fizikal disentuh atau dikurung, namun keterangan yang dizahirkan oleh SP1 di mana pemohon dan 28 anggota polis yang lain telah diarahkan untuk menyerahkan kad kuasa mereka, berbaris, memberikan sampel air kencing dan seterusnya menjalani ujian pengesahan dadah dalam air kencing, jelas menunjukkan bahawa pemohon berada di bawah kawalan dan jagaan SP1 dan setiap arahan yang diberikan oleh SP1 wajib dipatuhi tanpa gagal. Malah pergerakan pemohon juga dikawal selia oleh SP4 di mana SP4 telah mengiringi pemohon ke tandas Aras 1, Balai Polis Jaya Gading bagi tujuan pemberian sampel air kencingnya. Setelah pemohon mengambil air kencingnya dan memasukkan ke dalam botol yang dibekalkan, SP4 telah mengiringi kembali pemohon ke tempat SP1 berada bagi melakukan ujian pengesanan dadah. Kebebasan pemohon telah disekat dan ini terjumlah kepada suatu tangkapan yang dimaksudkan s. 31A(1) Akta Dadah Berbahaya 1952 tersebut. Sudah terang lagi bersuluh pemohon berada di bawah penahanan secara konstruktif ataupun 'constructive arrest' sebelum specimen air kencingnya diambil.

[26] Adalah jelas bahawa persoalan pertama yang diketengahkan oleh pemohon ini mengenai isu tangkapan ini adalah suatu dapatan fakta dan bukannya persoalan undang-undang.

A **Persoalan Kedua**

Sama Ada Pengambilan Spesimen Air Kencing Pemohon Adalah Tidak Wajar Dan Tidak Sah Dan Boleh Diguna Pakai

[27] Pemohon menghujahkan bahawa memandangkan tiada tangkapan yang
B berlaku semasa spesimen air kencingnya diambil, maka spesimen tersebut tidak boleh diterima masuk dan tidak boleh dianggap sebagai spesimen yang diambil di bawah s. 31A(1A) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan dengan itu anggapan di bawah s. 37(k) Akta tersebut tidak boleh diguna pakai.

[28] Seperti yang telah kami jelaskan di atas, pemohon telah pun ditangkap
C sebelum spesimen air kencingnya diambil. Pengambilan specimen ini dan ujian pengesanan dadah yang dijalankan adalah didapati teratur dan mematuhi undang-undang yang telah ditetapkan. SP2 yang merupakan pegawai sains (kimia hayat) selanjutnya mengesahkan bahawa berdasarkan analisa yang dibuat olehnya terhadap sampel air kencing pemohon telah
D mendapati ianya positif dadah jenis methamphetamine.

Memandangkan kesemua keperluan yang diperlukan di bawah s. 31A Akta Dadah Berbahaya 1952 telah dipenuhi oleh pendakwaan, maka secara automatiknya anggapan di bawah s. 37(k) Akta tersebut adalah terpakai di mana pemohon dianggap telah memasukkan dadah tersebut ke dalam
E tubuhnya sendiri sehinggalah dibuktikan sebaliknya. Dapatan yang dibuat oleh Mahkamah Majistret ini kesemuanya adalah berasaskan kepada fakta dan keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwaan. Dengan itu, tiada berbangkit langsung isu undang-undang seperti mana yang dinyatakan di dalam persoalan kedua ini.

F **Persoalan Ketiga**

Sama ada Dapatan Oleh Majistret Bahawa Pengambilan Satu Botol Spesimen Air Kencing Adalah Memadai Bila Mana Proses Saringan Dan Pengesahan (Screening And Confirmation) Spesimen Air Kencing Telah Dilakukan Di Dua Tempat Berbeza

G

[29] Tidak dapat dinafikan bahawa melalui keterangan SP1 dan SP2 hanya satu botol spesimen air kencing pemohon sahaja yang diambil oleh SP1 dan diserahkan kemudiannya kepada SP2 untuk dijalankan ujian pengesanan dadah. Ujian saringan pengesanan pertama dilakukan oleh SP1 di Balai Polis
H Jaya Gading pada 30 Mac 2018, manakala ujian kedua pula telah dijalankan oleh SP2 pada 3 April 2018 di Unit Makmal Dadah Penyelidikan, Jabatan Patologi, Hospital Kuala Lumpur.

[30] Meskipun ujian pengesanan ini dilakukan di dua tempat yang berbeza dan hanya satu botol spesimen sahaja diambil, namun pada hemat kami, ini
I tidak langsung menjejaskan kes pendakwaan dan dapatan fakta yang telah dicapai oleh Mahkamah Majistret.

[31] Mahkamah Rayuan di dalam kes *PP lwn. Rosman Saprey & Satu Lagi Rayuan* [2019] 4 CLJ 767, telah menolak keperluan kepada dua botol air kencing dan mengekalkan sabitan Mahkamah Majistret walaupun hanya satu botol air kencing diambil sampel dan dianalisa di Jabatan Patalogi. Mahkamah Rayuan memperincikan seperti berikut:

> [39] Seksyen 31A hanya menyebut 'contoh air kencing'. Jika Parlimen menghendaki lebih daripada satu contoh perlu didapatkan, maka pastinya Parlimen akan memperuntukkan sedemikian. Peruntukan undang-undang perlu dibaca mengikut perkataan yang terdapat dan bukan membuat spekulasi tentang apa yang tersurat. Dalam perkara ini s. 31A dengan jelas merujuk kepada contoh air kencing dalam maksud 'singular'. Maka yang demikian hujahan oleh Timbalan Pendakwa Raya mempunyai merit bahawa satu botol urin contoh air kencing adalah memadai bagi tujuan dijalankan pemeriksaan atau analisis.
>
> [71] Kami mendapati YA Pesuruhjaya Kehakiman telah tersalah arah dalam memutuskan sedemikian. Seperti yang kami huraikan di atas, PTKPN F103 dan Garis Panduan KKM Bil. 6/2002 tidak mempunyai kuat kuasa undang-undang. Tidak ada keperluan undang-undang yang mewajibkan pengambilan dua contoh air kencing dalam dua botol berasingan. Oleh itu, kegagalan untuk mengambil dua botol contoh air kencing responden tidak menjejaskan kes pendakwaan. Tanpa terdapatnya apa-apa penjelasan mengapa dua botol urin disarankan di bawah PTKPN F103, kami berpendapat kemungkinan saranan tersebut lebih merupakan suatu langkah bersifat waspada atau amalan 'prudence', tetapi sifat waspada sedemikian tidak boleh menjadi dan mempunyai kuat kuasa undang-undang sehingga ia menjadi satu kewajipan yang bersifat prosedur substantif untuk dipatuhi.

[32] Keputusan *Rosman Saprey* (*supra*) ini juga telah diikuti dalam kes Mahkamah Rayuan terkemudian iaitu di dalam kes *PP v. Samsul Arifin Bakar* [2020] 7 CLJ 503, di mana Mahkamah Rayuan memutuskan bahawa:

> By the time the High Court heard the appeal, the decision of this court in *PP v. Rosman Saprey & Satu Lagi* [2019] 4 CLJ 767 was pronounced. The Court of Appeal panel in the above-mentioned case held that the IGSO that provided that two bottles of urine specimen must be collected has no force of law. It was a departure from the decision of another panel of the Court of Appeal, namely, *Noor Shariful Rizal Noor Zawawi v. PP* [2017] 4 CLJ 434. The learned High Court Judge preferred to follow the later decision of *PP v. Rosman Saprey & Satu Lagi* (*supra*). We see no reason to disturb his decision on this point as it is based on the principles stated in *Dalip Bhagwan Singh v. PP* [1997] 4 CLJ 645; [1998] 1 MLJ 1.

[33] Kami bersependapat dengan keputusan yang telah disampaikan oleh kedua-dua Mahkamah Rayuan di atas.

[34] Sekali lagi, tiada persoalan undang-undang yang berbangkit daripada persoalan ketiga yang dikemukakan oleh pemohon ini.

A **Kesimpulan**

[35] Berdasarkan kepada alasan-alasan yang dinyatakan di atas, kami sebulat suara menolak permohonan pemohon untuk kebenaran merayu di notis usul terpinda di kandungan 18 ini.

B

C

D

E

F

G

H

I